

пó-търпѣливи, достигнѣхми да можимъ да приказува-
ми цѣль денъ, безъ да ни гълчѣктъ нашитѣ начялници.

Свързахми се съсь едно тѣсно приятелство. Той
ми расказа животътъ си, азъ му расказахъ моятъ.
Мжкитѣ и утѣшенията на едногого ставахъ мжкитѣ
и утѣшенията на другигото. Охъ! какъ се утѣشيا-
вахми взаимно единъ други! Колко нжтя слѣдъ една
нощъ безъ сънь, сѣки отъ насъ рано на прозорецѣтъ,
като си здравневаше приятелятъ, и като прика-
зуваше сладко, осѣщаше скърбѣта на сърцето си да
умалаява и да удвоява дързостѣта му! Единътъ бѣше
убѣденъ, че е потрѣбенъ на другиятъ, и това взаим-
но увѣряванъе възбуждаше у душѣта ни едно сладко
подражяванъе на утѣшителни мисли, и това удовол-
ствие, че сѣки човѣкъ, дори и въ злополучнето, осѣ-
ща, за да помага на подобниятъ си.

Сѣка прикаска ни оставаше една нужда да про-
дължявами, да допѣлнювами мислитѣ си; тя бѣше
едно постоянно и живо побужданъе за разумѣтъ, за
памятѣта, за сърцето, за въображенъето.

Отъ първо като си припомняхъ за Юлнена, бо-
яхъ се отъ непостоянството на тоя новъ приятель.
Казувахъ си: «Истина, че до сега не сми се намѣ-
рили още въ опозиция, нъ може утрѣ да не му ха-
ресамъ въ нѣщо, и тогази ще ме проводи, както ка-
зуватъ, на дяволѣтъ.»

Това съмнѣнъе не се забави да се распилѣй. Имах-
ми сжщитѣ мнѣния върху сичкитѣ сжщественни точки.
Съсь тая разлика, че при една душа висока, горѣща и
милостива, която никое нещастие не може да ослаби,
той имаше и едно живо и искренно увѣрение у хрести-
янството, а пакъ моето се бѣше отъ нѣколко врѣме рас-
клатило и ми се видѣше по нѣкоги съвѣмъ угаснѣло.